

Den grimme Ælling.

[31]

Der var saa deiligt ude paa Landet; det var Sommer, Kornet [33] stod guult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storcken paa sine lange, røde Been og snakkede ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. 5 Rundtom Ager og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo, der var rigtignok deiligt derude paa Landet! Midt i Solskinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet voxte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae op- 10 reiste under de største; der var ligesaa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en And paa sin Rede; hun skulde ruge sine smaae Ællinger ud, men nu var hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjælden fik Visit; de andre Ænder holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at løbe op 15 og sidde under et Skræppeblad for at snaddre med hende.

Endelig knagede det ene Æg efter det andet: »pip! pip!« sagde det, alle Æggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

»Rap! rap!« sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de [34] kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see saa meget de vilde, for det Grønne er godt for Øinene.

»Hvor dog Verden er stor!« sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae 25 inde i Ægget.

m ukendt.

A NE 1-44 s. 31-47 (Bibl. 432). A² NE 1-44². A³ NE 1-47.

B EP-50 s. 225-37 m. 3 ill., deraf 1 på indsat blad. B² EP-54.

C SS 19-55 s. 171-81.

D EHP 1-62 s. 365-80 m. 3 ill.

12 And] Aand fejl A.